

Așa încît el își urmă drumul cu pas deosebit de vioi, rumegînd problema în tăcere. Copiii erau paradoxuri vii ale relațiilor de rudenie, erau și una, și alta: unchi și nepot, nepot și unchi, din partea tatălui ca și din partea mamei.

Dar nu se întîmplă oare la fel — cu toate lucrurile — din cine știe ce perspectivă secretă? Nu e oare totul, în mod profund, propriul său contrariu? Chiar dacă intelectul discriminator, logica clasificatoare a limbajului și a gîndirii omenești ar refuza să accepte faptul paradoxal, cu toate acestea fiecare particularitate, fiecare moment al vieții include oarecum calități diametral opuse celor aparent implicate. În persoana regală poate zăcea ascunsă o neregalitate tainică, o urmă de inadvertență, de pildă, care poate duce ocazional la supravegherea inadecvată a unor străini potențial periculoși, sau poate o tendință de a subestima darurile care se prezintă în ambalaje umile. La fel, lipsa de sfințenie își poate avea sălașul sub rasa unui cerșetor sfînt. Deși a renunțat pare-se la lumea puterii și ambiției, călugărul cerșetor se poate deda însă magiei negre și-și poate consacra nopțile practicilor sinistre ale necromanției.

Am găsit oare aici lecția ascunsă a acestei culegeri frenetice alcătuite din cele douăzeci și patru de povești ale spectrului din cadavru? Oare acesta e înțelesul bizarei inițieri? Regele a fost oare mai înțelept în tăcerea decît în perspicacitatea răspunsurilor sale?

Readus la problema propriului caracter și a dificultății sale situații prezente, el și-a continuat drumul în tăcere, dar cu un pas de o sprinteneală admirabilă care ignora parcă lungul coșmar de o noapte. Iar spectrul a fost pare-se impresionat, căci atunci cînd a vorbit iarăși, glasul era încărcat cu un ton de respect.

„Domnule“, spuse el, „pari vesel, în ciuda acestui du-te vino ciudat pe cîmpul funerar; nimic nu te-a speriat. Îmi place să-ți văd hotărîrea. Așa că poți avea stîrvul ăsta. Ia-l cu tine. Sunt gata să-l părăsesc.“

Dar nu acesta a fost sfîrșitul. Dacă ar fi fost, aventura n-ar fi fost de prea mare folos — o încercare a curajului poate, dar mai degrabă o farsă de rînd, în care caz toată daravera

cîmpului de incinerare și a spectrului din cadavru n-ar fi însemnat mai mult decît un truc literar macabru destinat încadrării unui număr de povestiri fără legătură între ele. Culegerea e ingenioasă și amuzantă, dar în același timp cu totul neobișnuită și foarte profundă; regele și spectrul său sunt legați de o enigmă a sufletului adînc ascunsă.

Înainte de a pleca, glasul l-a avertizat că proiectele magicianului ascet erau extrem de primejdioase pentru amîndoi; sub aparența sfîntă a renunțării clocotea o poftă nelimitată de putere și sînge. Necromantul era pe cale să se folosească de rege într-o mare operație de magie neagră, mai întîi ca de un complice, iar apoi ca de o jertfă omenească vie.

„Ascultă, o, Rege“, îl preveni spectrul, „ascultă cele ce am să-ți destăinui și, dacă ții la binele tău, fă întocmai cum spun. Călugărul cerșetor e un impostor foarte primejdios. Cu vrăjile lui puternice, el e pe cale de a mă sili să reintru în cadavru ăsta, pe care-l va folosi apoi ca pe un idol. El are de gînd să-l așeze în centrul cercului său magic, să mă adore acolo ca pe o divinitate și, în cursul slujirii, să te ofere pe tine ca victimă. Ți se va porunci să te prosternezi și să mi te-nchini, mai întîi în genunchi, apoi să te întinzi în cea mai supusă atitudine de cucernicie, cu capul, mîinile și umerii la pămînt. El va încerca atunci să te decapiteze dintr-o singură lovitură dată chiar cu sabia ta.

E o singură cale de scăpare. Cînd ți se va porunci să te întinzi pe jos, tu va trebui să spui: «Rogu-te, arată-mi felul acesta de prosternare supusă, pentru că eu, ca rege neobișnuit cu asemenea atitudini, să pot vedea cum să mă așez într-o asemenea postură de rugăciune.» Și cînd el va sta întins la pămînt, tu taie-i capul cu o lovitură fulgerătoare de sabie. În clipa aceea, toată puterea supranaturală pe care vrăjitorul acesta încearcă să o conjure din sfera zeilor îți va reveni ție. Și vei deveni cu adevărat un rege puternic!“

Zicînd acestea, spectrul plecă și regele își văzu de drum nestînjinit. Magicianul nu se arată nerăbdător din pricina așteptării ce-i fusese impusă, ci dimpotrivă, părea plin de admirație că o asemenea sarcină a putut fi dusă la bun sfîrșit. Profitase de timp ca să-și încheie pregătirea rituală a